

ASCULTĂ
ȘI DĂ MAI DEPARTE!

Berti Barbera (n. 1972) este muzician, actor și prezentator de radio și televiziune. A copilărit în Rădăuți și Suceava, unde și-a descoperit pasiunea pentru muzică și ritm. S-a remarcat încă din vremea liceului, dând viață unor trupe locale. În 1990 și-a început studiile de actorie, absolvind în 1994.

În paralel cu studiile, a început să se implice în proiecte muzicale, devenind solist vocal și percuționist, colaborând cu numeroși artiști și formații de renume din România, precum Timpuri Noi, Cargo, Phoenix, Mircea Tiberian, Marius Popp, Anca Parghel, Johnny Răducanu și Nicu Patoș. A lansat mai multe albume cu Nicu Patoș, printre care se numără *Confident Stories* (2005), *Stringasong* (2008), *100 Hours* (2015), *Blues Drops* (2019). O reușită recentă este albumul *50 and Swingin'*, înregistrat împreună cu Big Bandul Radio în ziua în care a împlinit 50 de ani.

Din 2003 face parte din Platonic Band, din 2012 activează ca percuționist în grupul lui Alexandru Andrieș, în 2024 dezvoltă un repertoriu de jazz împreună cu Sebastian Burneci Quintet, iar în 2025 începe un proiect artistic alături de Ada Milea.

Pe lângă activitatea muzicală, a fost prezentator al emisiunii *Taverna* la TVR între 2003 și 2008, alături de Iulian Vrabete, și este realizatorul unor emisiuni radio precum *Aquarela do Brasil* și *Jazzy Hour* la Radio România Muzical. Între 2017 și 2023 a prezentat emisiunea *Blues Drop* la Rock FM.

BERTI BARBERA

ASCULTĂ ȘI DĂ MAI DEPARTE!

**ALBUME, POVEȘTI ȘI REVELAȚII
MUZICALE BINE ALESE**

HUMANITAS

Redactor: Sabina Lungu
Coperta: Ioana Nedelcu
Ilustrații: Bianca Tănăsioiu și Cristiana Chițu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Bogdan Nicolau
DTP: Dragoș Dumitrescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Artprint

© HUMANITAS, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barbera, Berti
Ascultă și dă mai departe!: Albume, povești și revelații muzicale
bine alese / Berti Barbera. – București: Humanitas, 2025
Conține bibliografie
ISBN 978-973-50-8839-2
78

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194.

PLAYLIST

1. Intro	7
2. Muzica, adevărata noastră superputere	19
3. Ascultări povestite	24
AC/DC – <i>Back in Black</i>	24
Laurie Anderson – <i>Big Science</i>	35
(The) Beach Boys – <i>Pet Sounds</i>	44
(The) Beatles – <i>Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band</i>	53
(The) Beatles – <i>Abbey Road</i>	62
Beck – <i>Morning Phase</i>	69
David Bowie – <i>The Rise and Fall of Ziggy Stardust</i> <i>and the Spiders from Mars</i>	78
Jeff Buckley – <i>Grace</i>	87
Kate Bush – <i>Hounds of Love</i>	94
Chicago – <i>Chicago II</i>	104
Wendy Carlos – <i>Switched-on Bach</i>	112
Leonard Cohen – <i>I'm Your Man</i>	124
Depeche Mode – <i>Songs of Faith and Devotion</i>	133
Dire Straits – <i>Love Over Gold</i>	143
Bob Dylan – <i>Slow Train Coming</i>	151
Elbow – <i>The Seldom Seen Kid</i>	159
Electric Light Orchestra – <i>Eldorado</i>	165
Emerson, Lake & Palmer – <i>Brain Salad Surgery</i>	170
Peter Gabriel – <i>So</i>	180
Genesis – <i>The Lamb Lies Down on Broadway</i>	192
Jimi Hendrix – <i>Electric Ladyland</i>	201
Michael Jackson – <i>Thriller</i>	213
Jean-Michel Jarre – <i>Oxygène</i>	225

Jethro Tull – <i>Songs from the Wood</i>	234
Billy Joel – <i>The Stranger</i>	241
Elton John – <i>Goodbye Yellow Brick Road</i>	250
Carole King – <i>Tapestry</i>	258
King Crimson – <i>Red</i>	270
(The) Kinks – <i>The Kinks Are the Village Green Preservation Society</i>	281
Kraftwerk – <i>Computer World</i>	289
Led Zeppelin – <i>Led Zeppelin IV</i>	304
Marillion – <i>Misplaced Childhood</i>	321
Bob Marley – <i>Exodus</i>	332
Dave Matthews Band – <i>Under the Table and Dreaming</i>	344
Joni Mitchell – <i>Court and Spark</i>	354
Joni Mitchell – <i>Blue</i>	362
(The) Moody Blues – <i>Days of Future Passed</i>	372
Van Morrison – <i>Moondance</i>	383
Randy Newman – <i>Sail Away</i>	392
Mike Oldfield – <i>Tubular Bells</i>	399
Pink Floyd – <i>The Dark Side of the Moon</i>	408
(The) Police – <i>Reggatta de Blanc</i>	417
Porcupine Tree – <i>In Absentia</i>	426
Queen – <i>A Night at the Opera</i>	437
Radiohead – <i>OK Computer</i>	445
Rush – <i>Moving Pictures</i>	455
Steely Dan – <i>Aja</i>	466
Sting – <i>Nothing Like the Sun</i>	478
Supertramp – <i>Breakfast in America</i>	488
James Taylor – <i>Mud Slide Slim and the Blue Horizon</i>	497
Tears for Fears – <i>The Seeds of Love</i>	506
Tom Waits – <i>Swordfishtrombones</i>	514
Scott Walker – <i>Scott 3</i>	523
Stevie Wonder – <i>Songs in the Key of Life</i>	531
Yes – <i>Close to the Edge</i>	539
Frank Zappa – <i>Apostrophe (')</i>	548
Frank Zappa – <i>Over-Nite Sensation</i>	559
4. Coda	569
Glosar de termeni muzicali	573
O listă cu albume care oricând ar putea completa o colecție ideală. . . .	583
Bibliografie.	587

INTRO (2025)

În ziua în care scriu aceste rânduri, pe internet au apărut deja peste 100.000 de piese noi. Adică într-o singură zi din 2025 se lansează muzică nouă cât în tot anul 1989. O parte dintre ele sunt de cea mai bună calitate și merită atenție. Chiar și piesele puerile sau vulgare pot fi create de muzicieni bine pregătiți și de producători care știu ce fac. Cum ajungi la muzica bună? Cum alegi informația din carul cu fân? Ai timp să asculți zilnic suficient cât să rămâi cu ceva care să te miște, să te conecteze cu prezentul și să conțină calitățile pe care muzica le-a arătat dintotdeauna? Am ajuns să ascultăm prea multă muzică, peste tot? Probabil, dacă marketingul eficient activează manifestările compulsive. Există prea multă muzică în momentul de față? Evident. Creșterea numerică e absolut firească, iar nevoia primară de manifestare e aparent un semn bun, dar odată cu apariția mediului digital, capacitatea noastră de a selecta trebuie atent calibrată, spre binele nostru. Internetul se poate extinde în orice direcție, practic nimeni nu-l poate controla, în schimb fiecare dintre noi rămâne o persoană cu gândire proprie, ca atare alegerile, emoțiile și exprimarea au nevoie de propria minte și de propriul spirit. Suntem ceea ce alegem. Dar chiar și așa, într-o lume muzicală în care apar atât de multe piese noi, la care se adaugă și imensitatea sonoră acumulată în peste o mie de ani de când muzica e notată, ne putem rătăci foarte ușor. Iar când ne rătăcim, e bine să revenim la un punct în care totul e mai clar.

De obicei, cauți să te informezi de la cineva care a petrecut mai mult timp decât tine studiind domeniul în care te-ai pierdut. A ales, a acumulat, iar acum le poate fi de folos și altora. Mania cuiva de a analiza, pornită din cine știe ce fixație din copilărie, poate ajunge să-ți fie de folos cel puțin într-o direcție. Un cunoscător – un specialist – se poate ocupa de sănătatea corpului tău, de cultura ta, de instalația electrică, de plantele tale sau de nedumeririle tale trecute prin suflet. Te ajută să alegi, dar nu o face pentru tine. Și cred că e la fel de important să existe cineva care să te ajute să alegi ce muzică să asculți, să-ți deschidă apetitul sau să-ți spună mai multe despre ceea ce ai ascultat deja. Biblioteca ta e plină de cărți și discuri alese de tine, dar o bună parte dintre ele au fost alese în urma unor recomandări. Poate că această carte îți va îmbogăți colecția.

Calea, salvarea

Cel mai mult îmi place să ascult muzică. Ascultând-o, simt ce merge și ce nu merge într-o piesă, simt ritmurile și melodiile ca și cum ar fi parte din corpul meu, așa cum sunt degetele sau ochii. Fără ascultător, muzica nu există. Percepând, simțind, reacționând la dimensiunile multiple ale unei piese, un ascultător încheie ciclul creator și completează creația muzicală. Actul primirii este la fel de important precum actul creației. Mă bucur nespus atunci când sunt întrebat despre muzica pe care o ascult. Abia atunci cred că are rost ceea ce am învățat. De aceea, scriind această carte, știu că am găsit momentul potrivit să pun cap la cap o sumă de răspunsuri la aceste întrebări. Îmi place la nebunie să pun muzică și cred că un DJ (sau, mă rog, unul ca mine, care pune muzică) nu-ți oferă ceea ce vrei să asculți, ci ceea ce ai fi vrut să asculți.

Ascult muzică de la... nu mai știu exact, cred că aveam șase-sapte ani când deja alegeam singur ce voiam să ascult. Cele mai clare în amintire îmi sunt magnetofonul Tesla B5 și banda cu Elvis. Au urmat premierele: prima mea casetă, prima trupă rock ascultată

la școală (Deep Purple), prima audiție muzicală organizată de profesorul de engleză, în care predominau Beethoven și Leonard Cohen, primul standard de jazz, primele piese cu Genesis, Queen și Michael Jackson, primele viniluri cu muzică clasică, șocul *Dark Side of the Moon*, discul unguresc cu muzica braziliană, caseta cu Depeche Mode și George Michael din Israel, primul walkman, trecerea la Tesla B115 și boxe bass reflex, perplexitatea prog și revelația Zappa. Eram atât de absorbit, încât la un moment dat pur și simplu nu îmi mai doream altceva decât să știu cum fac oamenii ăștia de pot compune o astfel de muzică. În afară de familia mea, erau singura mea conexiune cu lumea largă, liberă, reprezentată muzical de oameni buni și pricepuți. Calea mea, salvarea mea. Mi-am dat seama că următorul pas ar fi cunoașterea fenomenului din interior. Fără o școală potrivită, am cântat împreună cu ei, salvatorii. A urmat prima trupă, primul set de tobe, primul concert, primele aplauze... primul album. Nu-mi venea să cred că țin în mână un disc care conține și vocea mea. Au urmat 30 de ani în care măcar ceva a rămas de netăgăduit: o fascinație din și pentru care am trăit și care mi-a adus constant echilibru și mi-a păstrat constantă mirarea de la început. Am cântat exact ce mi-a plăcut, alături de cei mai buni muzicieni. Nu am știut niciodată cât sunt de popular, dar m-am simțit grozav în pielea mea. Și, înainte de toate, am rămas un admirator al muzicienilor buni, un insașiabil ascultător care păstrează ce-i place. Din colecția mea am împărțit cu bucurie toate albumele, pentru că veștile bune reprezintă un veritabil liant social. Cum apare ceva nou, transmit și altora. Așa am ajuns la primul articol, la prima emisiune radio, la prima emisiune TV și la primii artiști care au ajuns să cânte în România prin recomandările mele. Muzicieni mai bogați în experiențe, prieteni mai fericiți și ascultători mai informați. Asta a rămas preocuparea mea preferată: să ascult muzică și să dau mai departe. Au mai rămas o mulțime de dorințe și curiozități, și nici nu cred că acest șir are un capăt, dar știu că una dintre dorințele acestea mă motivează de ceva vreme. Citesc cât pot, mult mai puțin decât ascult, dar o bună parte din ceea ce știu despre muzică, dincolo de audiții și

povești între prieteni, am aflat din cărți, fantastice creații ale unor pasionați care au știut să scrie despre ce se aude. Au ascultat, au citit, au cercetat, au analizat și au venit cu propria contribuție la permanenta noastră plăcere de a descoperi muzica. Muzicienii m-au făcut să iubesc ce ascult, cei care au scris despre muzică m-au făcut să știu mai bine ce iubesc. Și la fel de fascinat ca la prima audiție, m-am gândit că aș putea să scriu și eu despre ceea ce, pentru mine, a însemnat descoperire, iubire, tensiune, relaxare, bucurie, terapie – în fiecare zi. Urmează prima mea carte.

De unde până unde?

Am învățat cum se face un album, din toate punctele de vedere, am învățat cum să așez impresiile despre albumele mele preferate pe un suport fizic. Și, în aceste circumstanțe, cred că cel mai bine e să scriu o carte despre cum se face un album. Mai multe albume, de fapt, alese după un îndelungat proces analitic subiectiv și obiectiv, în aceeași măsură a echilibrului în care comunică mintea și inima. Alegeri personale, urmate de o motivație care le face universale, durabile și iubite. Albume care au rămas în viața mea cu un rost, trecute printr-o analiză care respectă metodologia de cercetare (cum am selectat materialele și cum am tras concluzii), care este însă abordată pe un ton cât se poate de accesibil și de relaxat. E reflexul necondiționat al pasionatului iremediabil să desfacă în bucăți ceea ce-i place, să disece și să analizeze în profunzime pentru a reduce experiența muzicală la cuvinte, formule, teorii, termeni, diagrame și cifre. Un exercițiu satisfăcător pentru minte și uneori dureros pentru inimă. Ceea ce urmează, așadar, e cel mai sincer și cordial mod de a atrage pe cineva în interiorul lumii muzicale. Un prim pas. Îmi doresc să fiu un prieten care te duce acolo unde i-a fost și îi este bine, în cele mai frumoase locuri alese dintr-o lume ca toate lumile, unde ai nevoie de iubire și spirit analitic pentru a cerna lucid ordinea de haos. Așadar, voi vorbi despre tot ce poate face omul mai bun: să spună adevărul într-o

formă evoluată de expresie, cu un scop bine definit, să ne facă pe noi mai buni. Știm că această lume care a fost dintotdeauna populată de sicofanți este acum dominată de ei, dar eu mă voi rezuma la partea ei luminoasă. De fapt, aici am vrut să ajung, de aceea cred că are sens să vorbim despre muzică. Să povestim, să analizăm. Dar nu la un șpriț, în limbaj marginal, nici în mediul septic al conservatorismului anchilozat. Undeva, protejați de strada nevrotică, între două boxe bune, înconjurați de discuri și cu un vin bun la îndemână, undeva unde să nu păteze vreo copertă. Până la urmă, cred că analiza poate fi o formă validă de traducere – din limbajul inimii în limbajul minții. De la sunet la suflet. E nevoie de un mediator între cele două puncte vitale, rareori capabile de o conversație echilibrată. Cântând, ajuți mintea și inima să colaboreze, ajungi la un nivel de trăire care se transmite și altora. Ascultând, poți înțelege ce simte muzicianul, deschizând o cale către propriile legături senzoriale.

Cui mă adresez?

Aș minți dacă aș spune că această carte e pentru oricine, nimic nu e pentru oricine. Dar am nădejdea că cei care ascultă muzică acceptă și ceea ce am scris eu, în baza unui principiu etic: ascult mai mult decât cânt, citesc mai mult decât scriu, iar cei care oricum citesc mă pot citi și pe mine. Nu-mi doresc un cerc închis în care să ne învârtim repetând mantre nostalgice, ci o comunitate în care muzica are un rol important și este mai mult decât simplu divertisment. Nu e cartea unui scriitor, cu stil și verb, bogată în metafore și descrieri, nu are o acțiune care să te țină prins până la final. Este o culegere de texte despre câteva dintre cele mai bune albume produse vreodată în studio, scrisă cu vocabularul celui care, înainte de toate, își dorește să fie înțeles. Vei întâlni stângăcii pe care nu le întâlnești la un scriitor versat, în schimb poți citi cartea și de la final la început, și oriunde o deschizi poți afla ceva care să-ți însoțească simțurile atunci când stai și ascuți

muzică. Repet cuvinte, termeni, poate pentru că atât am putut atunci sau pentru că uneori pur și simplu nu am destule vorbe pentru a descrie ceva așa cum se cuvine. Dar de cele mai multe ori repet vorbele pentru că se potrivesc în mod repetat, subliniază ceva important. Nu mi-e indiferent, caut să diversific vocabularul, chiar e o provocare plăcută să tot caut cuvinte, dar aș evita pedanteria, nu aș căuta prin dicționare termeni pe care să nu-i folosesc frecvent, iar atâta timp cât se înțelege ce spun, mergem părtăși până la capăt. Sper să nu devină exasperantă frecvența cu care am folosit cuvinte precum fabulos, grandios, subtil, inevitabil (nici-decum în sens fatalist), rafinat, complex, sofisticat, monumental, unic, minunat, senzațional, excepțional, puternic, inspirat și, bine-înțeles, incredibil. Așa e muzica pe care o ascult! De câte ori poți pronunța cuvântul „incredibil“ în timp ce ascuți muzică? Ori de câte ori descoperi ceva care-ți surprinde ființa! La fel și alte cuvinte pe care le poți folosi atunci când te bucuri, te miri, celebrezi ceea ce-ți face viața mai frumoasă. Poate îți vei da seama în timp ce ascuți muzica despre care citești. Eu nu mai știu de câte ori am zis „băbăiatulebă“ în timpul unui concert Meshuggah. Dacă aș inventa cuvinte, nu m-ai mai înțelege, iar eu cel mai mult îmi doresc să ne înțelegem. Poți lectura capitolele la întâmplare sau poți citi în ordinea paginilor. Important e să devii mai apropiat de muzică. Cartea de față e pentru cei care vor să afle mai mult despre ce ascultă și pentru cei care ar putea asculta mai mult.

Despre ce am scris, de fapt?

Cred că am folosit cel mai des cuvântul „album“. Apoi, cred că al doilea e „piesă“, pentru că reprezintă segmentele care alcătuiesc un album. Aici vreau să subliniez diferența dintre piesă, melodie și cântec. Piesa muzicală, indiferent de formă sau de durată, reunește ritmul, melodia și armonia. Cântecul, după părerea mea, poate defini o piesă muzicală de dimensiuni mai reduse, nu are sens peiorativ, dar delimitează dimensiunea muzicală a unei

compoziții printr-o exprimare mai romantică. Așadar, consider că melodia e doar o parte dintr-o piesă sau dintr-un cântec, e o sinecdocă, nu un termen general. Când spui că asculți o melodie, înseamnă că o poți separa de celelalte componente. La fel de bine ai putea spune că ai ascultat un ritm sau o armonie. Am acordat importanță termenilor folosiți, pentru că alții n-avem. I-am plasat acolo unde ajută fraza și i-am evitat atunci când am crezut că descrierea devine prea complicată. Îmi place să-mi aleg cuvintele, e semn de respect. Am renunțat și la notele de subsol. Ele pot fi foarte utile, dar când ai cititori cultivați știi că ei cunosc deja semnificația cuvântului în cauză sau știu unde să caute fără să se supere. Am preferat să nu traduc anumite cuvinte, pentru că ele sunt mai cunoscute în forma originală și mult mai utile și descriptive decât ar fi traducerea. De aceea scriu *sound*, *single*, *hit*, *cool* sau *groove* fără ghilimele, America în loc de Statele Unite Ale Americii și altele ușor de reperat.

Încă puțin despre nostalgie, ca să scăpăm definitiv de acest cuvânt pe care l-am respins din toate capitolele vieții mele. Nu am fost niciodată de acord cu discursul care susține că o anumită perioadă sau un anumit gen de abordare muzicală reprezintă adevărul fundamental, că „nu se mai face dom’le muzica de pe vremuri“. Orice a contat poate conta și în continuare, valorile durabile își păstrează locul indiferent de succesiunea vremurilor, artiștii pot avea succes chiar dacă nu ne plac nouă și atât timp cât vor exista oameni va exista și „muzică bună“, și „muzică proastă“, „muzica noastră“ și „ceilalți“. Perioadele care se succed nu se înlocuiesc radical, brusc, ci se întrepătrund și se completează. În mod firesc, noi ne alegem ce credem că e bun și atât, nu cred că vreo polemică pe tema asta face altă muzică mai bună. Orice discuție pe tema superiorității anumitor categorii de muzicieni sau ascultători e imatură. Desacralizare nu înseamnă profanare. Noi iubim, nu slăvim. Muzicienii care așteaptă venerație sunt nesiguri și mediocri. Altfel, totul decurge natural, nu avem nevoie de idoli autodeclarați. Nu există medii muzicale superioare, ci niveluri diferite de abordare și de percepție. Toți alegem ce ni se potrivește

și așa mergem înainte, nu înapoi. Dar așa cum aş putea scrie despre baroc, clasic sau be bop, justificând importanța perioadelor și frumusețea muzicii irepetabile care s-a creat atunci, pot scrie despre câteva albume care reprezintă superlativul muzical pe mai multe planuri: compoziție, producție, interpretare, coeziune, influență, sunet și imagine, încercând să acopăr cât mai multe perioade și genuri distincte, din momentul în care nu prea existau linii de demarcație între genuri și până la epoca în care există prea multe clasificări, pe o platformă mult mai largă de prezentare. Cele mai multe albume din acest volum au fost lansate în anii 1970, pentru că atunci întâlnirea dintre tehnologie și creativitate a fost cea mai productivă. Reacția a implicat proporții echilibrate, ca atare recolta a fost foarte bogată. După ce mișcarea contraculturii și-a mai pierdut din elan, anii '70 s-au remarcat prin volumul și varietatea muzicală înregistrate și prezentate pe scenă. Preluând valul de schimbare și inspirație al anilor '60, muzicienii deceniului următor au dus genurile și exprimarea lor în direcții multiple, cu rezultate uimitoare. Funk, hard rock, heavy metal, reggae, electro, rock progresiv, ambient și o armată de cantautori care au scris piese minunate. Atunci era posibil, dat fiind că nu se consumaseră încă posibilitățile de combinații melodice și armonice. Acum e mai greu, soluțiile sunt mai puține, notele sunt aceleași, inspirația a fost înlocuită de cinism. Tot atunci au apărut noi sonorități provenite din tradițiile muzicale ale lumii. Cuba, Brazilia, India, Mali sau Camerun sunt locuri care și-au răspândit frumusețea naturală în toată lumea, ajungând și în țesăturile formelor muzicale moderne. Progresul tehnologic le-a permis artiștilor să experimenteze mult mai amplu decât în anii precedenți. Elementele scenice și tot ce înseamnă *live music* au trecut la un alt nivel. Toate deceniile cumulează evenimente semnificative care determină schimbări, dar anii '70 au însumat condițiile și informația pentru a schimba cel mai mult. Producțiile cu greutate le-au influențat pe cele care au urmat, iar acesta este unul dintre motivele pentru care cred că merită să vorbim despre muzică. Ne consumă timpul

în cel mai plăcut mod posibil și ne decantează valorile în așa fel încât să putem alege oricând după criterii valabile.

Albumul, permanența palpabilă a lumii muzicale

Alegerile mele nu au nimic nostalgic, dar vizează un element central: suportul fizic, artefactul integral, muzica imprimată pe ceva palpabil, însoțită de grafică și tot stimulentele senzorial. Aici nu vorbim doar despre vinil, deși e clar că unele albume merită ascultate printr-o redare analogică, care păstrează căldura instrumentelor. La fel de bine putem asculta un CD, atunci când avem nevoie de mai multă precizie, iar orice zgomot în plus deteriorează valoarea muzicală. Nu are nimic cu retromania, ci cu înțelegerea corectă a vremurilor și acceptarea deschisă a evoluției determinate de inovațiile precedente. E ca și cum înțelegi timpul în care trăiești, chiar iei ce e mai bun din el, trăiești lucid un prezent rezonabil, dar nu poți neglija anumite epoci distincte și productive ale artei. Una dintre ele s-a manifestat sub forma albumului, așa cum l-am prezentat succint în introducerea capitolului despre *Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band* – un adevărat obiect de artă. Anii LP-ului au avut anvergura și farmecul lor. Cred în ceea ce în limba engleză se numește *timeless music*. Și cred că e clar de ce nu am inclus aici jazzul și muzica clasică. Sunt lumi distincte, amplu dezvoltate în timp, de aceea merită o prezentare aprofundată, în volume distincte. Cine știe, poate nu voi scrie doar o singură carte.

Albumele sunt sculpturi în vinil, ecouri solidificate, criptografie tactilă. În timp ce le ascuți te transpui în timpul în care au fost făcute și fiecare gravură microscopică îți spune ceva. Ele adună ideile, piesele într-un concept unitar, un fir narativ, un cadru stilistic, sunt culegeri coerente care-ți creează o impresie pe care să o reții. De la margine către centru, vârfurile și coborârile sunt aduse la viață de vocea tehnologizată a instalației de redare, ajungând în urechile tale prin boxe și căști, apoi în centrul